

sygn. akt VII U 127/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

21 czerwca 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Kosicka

po rozpoznaniu 21 czerwca 2023 r. na posiedzeniu niejawnym w Warszawie

odwołania W. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W.

z 15 listopada 2021 r., znak (...)

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje W. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 marca do 25 września 2020 r.

Sygn. akt VII U 127/22

UZASADNIENIE

W. G. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z 15 listopada 2021 r., znak (...) i wniosła o jej zmianę poprzez przyznanie jej renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 1 marca 2020 r. do 25 września 2020 r. Odwołująca wskazała, że załącza dokumentację medyczną, z której wynika, że pierwsze zaburzenia psychiczne zdiagnozowano u niej w 2011 r. Przez kolejne lata leczyła się psychiatrycznie. W lutym 2019 r. jako pasażer taksówki uległa wypadkowi, w którym złamała kręgosłup. Wydarzenie to spowodowało u niej pogłębienie choroby, traumę i zaostrzenie objawów psychicznych - lęk i nieufność do osób najbliższych i lekarzy próbujących mi pomóc. Dodatkowo pojawienie się pandemii Covid 19 skomplikowało jej sytuację, utrudniło dostęp do lekarzy, przeraziło i pozbawiło pomocy medycznej. Jej stan zdrowia pogarszał się i przełożył się na bezdomność. W marcu 2020 r została przez straż miejską odwieziona do Ośrodka Interwencji Kryzysowej w W. i przebywała w nim do września 2020 r. Jest to okres, w którym jak wskazała, nie była zdolna pracować. W tym czasie nie była leczona psychiatrycznie, co nadal pogłębiało jej stan i doprowadziło ją do psychozy, w której miała urojenia i była zupełnie zdezorganizowana myślowo. Pierwszy kontakt z lekarzem nastąpił we wrześniu 2020 r. Ubezpieczona podkreśliła, że jest to okres, w którym na pewno nie była zdolna do pracy. Obecnie od maja 2021 r. przebywa stale na leczeniu szpitalnym w oddziałach zamkniętym, a następnie otwartym Szpitala (...) w Z.. Dodała, że orzeczeniem o niepełnosprawności Powiatowego Zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności orzeczono, że jej niepełnosprawność powstała od 22 roku życia (odwołanie z 28 grudnia 2021 r. k. 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że 23 czerwca 2021 r. W. G. złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z 26 lipca 2021 r. uznał, że odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy od 26 września 2020 r. do 31 lipca 2023 r., natomiast komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 9 listopada 2021 r. orzekła brak całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy od 1 marca 2020 r. W związku z powyższym organ rentowy decyzją z 15 listopada 2020 r. przyznał wnioskodawczym prawo do renty z tytułu całkowitej

niezdolności do pracy od 26 września 2020 r. do 31 lipca 2023 r. (odpowieź na odwołanie z 31 stycznia 2022 r., k. 70 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. G. ur. (...) posiada wyższe wykształcenie prawnicze. W okresie od 5 stycznia 2012 r. była zatrudniona w różnych podmiotach na podstawie umów zlecenia i umowy o pracę, a w latach 2017-2019 prowadziła własną działalność gospodarczą (dyplom ukończenia studiów k. 8 a.r., informacja o okresach składkowych i nieskładkowych k. 10 a.r., potwierdzenie podlegania ubezpieczeniu społecznemu k. 11-15 a.r.).

Ubezpieczona leczy się od 2009 r. Początkowo pozostawała pod opieką psychologa i psychiatry, przyjmowała leki. W okresie od 20 kwietnia 2011 r. do 28 kwietnia 2011 r. była po raz pierwszy hospitalizowana z rozpoznaniem mieszanych zaburzeń osobowości. Następnie z przerwami przyjmowała leki. W czerwcu 2013 r. zgłosiła się do Centrum (...) w W.. Następnie była hospitalizowana ponownie z rozpoznaniem zaburzeń osobowości mieszanych w okresie od 29 lipca 2013 r. do 18 października 2013 r. W okresie od 2014 r. do 2017 r. leczyła się w (...), ustalono rozpoznanie organicznych zaburzeń nastroju i zespołu anankastycznego. W 2019 r. ubezpieczona na skutek wypadku komunikacyjnego jako pasażerka taksówki doznała złamania kręgosłupa. 25 lutego 2019 r. przyjęto ją do szpitala z rozpoznaniem złamania wybuchowego trzonu kręgu L1 kręgosłupa lędźwiowego. W latach 2018-2019 kilkakrotnie zgłosiła się na Izbę Przyjęć (...) Szpitala Wojewódzkiego (...). Od 22 września 2020 r. do 25 września 2020 r. była hospitalizowana z rozpoznaniem uporczywych zaburzeń urojeniowych. W okresie od 26 września 2020 r. do 16 października 2020 r. była hospitalizowana w Samodzielnym Wojewódzkim Zespole Publicznym przy ul. (...) w W. z rozpoznaniem nieokreślonej psychozy nieorganicznej (F29). Następnie kilkakrotnie była hospitalizowana w 2021 r. w (...) Szpitalu Wojewódzkim (...) z rozpoznaniem schizofrenii paranoidalnej. Orzeczeniem z 31 sierpnia 2021 r. zaliczono ją do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, wskazując, że niepełnosprawność istnieje od 22 roku życia (karty informacyjne leczenia szpitalnego k. 5, 6, 9, 10-12, 15 a.s., k. 98 a.r. dokumentacja z Gabinetu (...) k. 23-46, 53-68 a.s., karty informacyjne izby przyjęć k. 7, 8 a.s., orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 10 a.s.).

23 czerwca 2021 r. ubezpieczona złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek z 23 czerwca 2021 r. k. 1-4 a.r.).

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z 26 lipca 2021 r. uznał, że odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy od 26 września 2020 r. do 31 lipca 2023 r. W uzasadnieniu wskazano, że za datę powstania całkowitej niezdolności do pracy uznano 26 września 2020 r., tj. początek hospitalizacji w Szpitalu (...), natomiast komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 9 listopada 2021 r. orzekła brak całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy od 1 marca 2020 r. (orzeczenie lekarza orzecznika z 26 lipca 2021 r. k. 17 a.r., orzeczenie komisji lekarskiej z 9 listopada 2021 r. k. 28 a.r.).

Decyzją z 15 listopada 2021 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał ubezpieczonej rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 26 września 2020 r. do 31 lipca 2023 r., powołując się na powyższe orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS (decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 15 listopada 2021 r. k. 38 a.r.).

Od ww. decyzji organu rentowego, ubezpieczona złożyła odwołanie do tut. sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z 28 grudnia 2021 r. k. 3 a.s.).

W toku postępowania sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii na okoliczność ustalenia czy ubezpieczona była całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy od 1 marca 2020 r. do 25 września 2020 r. (postanowienie z 8 lutego 2022 r., k. 73 a.s.).

W opinii z 20 maja 2022 r. biegła sądowa z zakresu psychiatrii M. P. określiła stan psychiczny ubezpieczonej wskazując na prawidłową orientację, kontakt rzeczowy, nastrój obniżony, afekt słabo modulowany, nieujawnianie produkcji psychotycznej, relacjonowanie lęku, smutku ze sporadycznymi myślami „s” i anhedonią, apatię, zaburzenia funkcji poznawczych, wycofanie społeczne. Biegła u ubezpieczonej rozpoznała schizofrenię paranoidalną. Biegła wskazała,

że ubezpieczona leczenie psychiatryczne i psychoterapię rozpoczęła w 2009 r. W 2011 r. była po raz pierwszy hospitalizowana z powodu zachowań zagrażających otoczeniu. Rozpoznano mieszane zaburzenia osobowości. Z tym samym rozpoznaniem hospitalizowana w 2013 r. Od 2014 do 2017 r. pozostawała pod opieką psychiatry w prywatnym gabinecie. Rozpoznawano organiczne zaburzenia nastroju i zespół anankastyczny. W zleconym wówczas badaniem EEG obecne były nieduże napadowe zmiany uogólnione. W latach 2018 /2019 trzykrotnie zgłaszała się do Izby Przyjęć Szpitala w D.. W stanie psychicznym opisywano wątki urojeń prześladowczych i ksobnych. W czerwcu 2019 r. odnotowano zachowanie agresywne, któremu zaprzeczała. Na hospitalizację nie wyraziła zgody. Z anamnezy osobistej wiadomo, że ukończyła studia prawnicze, była czynna zawodowo do 2019 r. Wtedy straciła pracę, później też mieszkanie, a od marca do września 2020 r. przebywała w Ośrodku Interwencji Kryzysowej. 22 września 2020 r. sama zgłosiła się do szpitala. Wypowiadała urojenia ksobne i prześladowcze, wobec których była całkowicie bezkrytyczna. Zdaniem badających objawy te utrzymywały się od ok. 2 lat. Rozpoznano uporczywe zaburzenia urojeniowe. Od 26 września 2020 r. hospitalizowana jeszcze pięciokrotnie, ostatnio do 11 marca 2022 r. Ustalono rozpoznanie schizofrenii paranoidalnej. Obecnie pozostaje pod opieką Zespołu (...). Otrzymuje dwa neuroleptyki i stabilizator nastroju.

Na podstawie załączonej dokumentacji i informacji uzyskanych w czasie badania biegła stwierdziła, że od 2018 r. obecne były u ubezpieczonej wytwórcze objawy psychotyczne, stopniowo narastające (urojenia odnoszące, wpływu, prześladowcze) i skutkujące załamaniem linii życiowej w 2019 r. (utrata pracy, bezdomność).

W odpowiedzi na pytanie sądu biegła wskazała, że odwołująca się była częściowo niezdolna do pracy od 1 marca 2020 r. do 21 września 2020 r. Od 22 września 2020 r. (początek hospitalizacji z rozpoznaniem uporczywych zaburzeń urojeniowych) jest całkowicie niezdolna do pracy na okres do 31 lipca 2023 r. (opinia biegłego z zakresu psychiatrii, k. 97-102 a.s.).

Zastrzeżenia do powyższej opinii wniósł organ rentowy i wskazał, że nie zgadza się z opinią i wnioskami końcowymi biegłego w odniesieniu do ustalenia dotyczącego istnienia częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonej w okresie od 1 marca 2020 r. do dnia powstania całkowitej niezdolności do pracy. Wnioski biegłego, w ocenie organu, nie zostały poparte wskazaniem dokumentami źródłowej, która pozwalałaby uzasadnić jego stanowisko. Organ wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego psychiatry na okoliczność jak w postanowieniu z 8 lutego 2022 r. (pismo ZUS k. 111-112 a.s.).

Postanowieniem z 11 sierpnia 2022 r. sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii (innego niż M. P.) na okoliczność ustalenia czy ubezpieczona była całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy od 1 marca 2020 r. do 25 września 2020 r. (postanowienie z 11 sierpnia 2022 r., k. 116 a.s.).

W opinii z 25 listopada 2022 r. biegły sądowy z zakresu psychiatrii J. U. uznał ubezpieczoną za częściowo niezdolną do pracy od 1 marca 2020 r. do 25 września 2020r., a za całkowicie niezdolną do pracy od 26 września 2020 r. Biegły po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną zawartą w aktach sprawy, dołączonymi opiniami biegłych sądowych oraz po osobistym zbadaniu stwierdził, że W. G. nie jest upośledzona umysłowo, uzależniona od substancji psychoaktywnych i nie ujawnia też istotnych diagnostycznie wykładników organicznego uszkodzenia OUN. Jest natomiast chora psychicznie, ponieważ cierpi na endogenną psychozę o obrazie schizofrenii paranoidalnej.

Biegły wskazał, że W. G. rozpoczęła ambulatoryjne leczenie psychiatryczne w 2009 r. W 2011 r. była po raz pierwszy hospitalizowana psychiatrycznie z powodu zachowań agresywnych, zagrażających otoczeniu z rozpoznaniem „Zaburzenia osobowości (F60.8)”. Następnie w 2013 r. odbyła kolejne leczenie szpitalnie z diagnozą „Zaburzenia osobowości mieszane (F61.0)”. Po zakończeniu tej kuracji leczyła ambulatoryjnie w (...) dr n.med. T. T. z rozpoznaniem „Zespół depresyjny, Organiczne zaburzenia nastroju i od września 2015 r. (dodatkowo) z diagnozą Zespół anankastyczny”. W latach 2018-2019 ubezpieczona była ponownie hospitalizowana w (...) sp. z o.o. z diagnozami: „Zaburzenia osobowości mieszane i inne, Reakcja na ciężki stres i zaburzenia adaptacyjne”. Z zebranego podczas przyjęcia na tamto leczenie szpitalne wywiadu wynikało, że ujawniała ewidentne zaburzenia zachowania i

emocji (niczym nieuzasadnione pobudzenie i agresja), a ponadto wypowiadała sądy urojeniowe prześladowcze, co do których była zupełnie niekrytyczna.

Powyższe symptomy zatem poprzedzały wystąpienie pełnoobjawowej schizofrenii i były z nią niewątpliwie związane tzw. objawy prodromalne. Następnie stopniowo nasilały się i coraz bardziej dezorganizowały funkcjonowanie chorej we wszystkich sferach życia.

Ich niewątpliwa obecność także w okresie od 1 marca 2020 r. do 25 września 2020 r. w ocenie biegłego sprowadzała na odwołującą częściową niezdolność do pracy. Ubezpieczona stała się natomiast, zdaniem biegłego, całkowicie niezdolna do pracy od 26 września 2020 r., kiedy to podczas hospitalizacji w Szpitalu (...) w W. rozpoznano u niej „Nieokreśloną psychozę nieorganiczną (F29)” - a ściślej mówiąc, schizofrenię paranoidalną. Biegły J. U. wskazał, że jego opinia jest zatem zgodna ze stanowiskiem biegłej psychiatry M. P., ale niezgodna z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z 9 listopada 2021 r. (opinia biegłego z zakresu psychiatrii, k. 124-128 a.s.).

Zastrzeżenia do powyższej opinii wniósł organ rentowy i wskazał, że nie zgadza się z opinią z uwagi na brak dokumentacji, o tym, że od 1 marca 2020 r. u ubezpieczonej wystąpiła częściowa niezdolność do pracy. ZUS podkreślił, że w 2019 r. odwołująca miała pobyty na SOR, ale bez zaleconych hospitalizacji. Pracowała od 2019 r. i miała do czerwca 2019 r. zwolnienie lekarskie na S32, a nie na zaburzenia psychiczne, następnie jedynym dokumentem medycznym jest hospitalizacja od 26 września 2020 r. w związku z czym, w ocenie organu, orzekanie częściowej niezdolności do pracy od 1 marca 2020 r. jest bezzasadne. Organ wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego psychiatry (pismo ZUS k. 137 a.s.).

Postanowieniem z 16 lutego 2023 r. sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego sądowego J. U. na okoliczność zastrzeżeń ZUS do opinii (postanowienie z 16 lutego 2023 r., k. 138 a.s.).

W opinii uzupełniającej z 20 marca 2023 r. biegły sądowy z zakresu psychiatrii J. U. po zapoznaniu się z zastrzeżeniami organu rentowego oraz po ponownej analizie dokumentacji medycznej, w tym: Karty informacyjnej Izby Przyjęć (...) Sp. z o.o. z 10 kwietnia 2018 r., Karty informacyjnej Izby Przyjęć (...) sp. z o.o. z datą wizyty 13 czerwca 2019 r., Karty Informacyjnej Izby Przyjęć (...) sp. z o.o. z datą wizyty 20 czerwca 2019 r., Karty informacyjnej z leczenia w Oddziale IV Psychiatrycznym (...) Wojewódzkiego Zespołu Publicznych Zakładów (...) przy ulicy (...) w W., kuracja 26 września - 16 października 2020 r., Karty informacyjnej z leczenia w Oddziale (...) (...) Sp. z o.o. z okresem pobytu 19 kwietnia - 24 maja 2021 r., Karty informacyjnej z pobytu w Oddziale (...) sp. z o.o. od 9 czerwca - do 27 października 2021 r.

Z powyższej dokumentacji szpitalnej wynika, w ocenie biegłego, że W. G. od co najmniej 2018 r. była chora psychicznie. Wskazują na to szpitalne opisy jej wypowiedzi, niedostosowane, agresywne zachowania do rodziców, a także przeżycia psychotyczne (dyskretne urojenia prześladowcze), które ujawniała w trakcie swoich pierwszych pobytów na leczeniu szpitalnym. Objawy te determinowały agresywne zachowania W. G. wobec swoich bliskich i otoczenia. Choć nie dawały jeszcze podstaw do rozpoznania pełnoobjawowej schizofrenii, to już wtedy uniemożliwiały jej funkcjonowanie we wszystkich aspektach życia.

W związku z tym, że w początkowym okresie zachorowania nie obserwowano u W. G. ewidentnych objawów schizofrenii, to wypisywano ją z kuracji szpitalnych z różnymi diagnozami - (Zaburzenia osobowości mieszane, Obserwacja w kierunku podejrzewanych innych chorób i stanów, Reakcja na ciężki stres i zaburzenia adaptacyjne - ostra reakcja na stres). Diagnozę psychozy - „Nieokreślona psychoza nieorganiczna” - postawiono dopiero podczas hospitalizacji we wrześniu i październiku 2020 r. Zatem od tej daty powinno się uznawać jej całkowitą niezdolność do pracy. W okresie poprzedzającym, tj. od 1 marca 2020 r. W. G. powinna być uznana zdaniem biegłego za osobę częściowo niezdolną do pracy ze względu na stan psychiczny (opinia uzupełniająca biegłego z zakresu psychiatrii, k. 145 a.s.).

Zastrzeżenia do powyższej opinii wniósł organ rentowy i wskazał, że nie zgadza się z opinią. Organ wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego psychiatry (pismo ZUS k. 155 a.s.).

Postanowieniem z 11 maja 2023 r. sąd pominął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego lekarza psychiatry na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania. Sąd miał na względzie, że w sprawie zostały dopuszczone dowody z opinii dwóch różnych biegłych psychiatrów, których wnioski były spójne i tożsame. Zarzuty organu rentowego stanowiły jedynie polemikę ze zgodnym stanowiskiem biegłych. Natomiast biegły J. U. odniósł się do nich w opinii uzupełniającej, wyjaśniając wątpliwości w sposób jasny i precyzyjny (postanowienie z 11 maja 2023 r. k. 156 a.s.).

Stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, dokumentację znajdującą się w aktach rentowych ubezpieczonej oraz w oparciu o dowody z opinii biegłych sądowych z zakresu psychiatrii. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy i bezsporny materiał dowodowy.

Opinie biegłych z zakresu psychiatrii zostały sporządzone w sposób rzetelny i fachowy, z uwzględnieniem dostępnej w sprawie dokumentacji medycznej ubezpieczonej oraz po przeprowadzeniu badań. Ponadto prezentowane przez biegłych wnioski dotyczące istnienia u ubezpieczonej częściowej niezdolności do pracy oraz czasu, kiedy powstało naruszenie sprawności organizmu taką niezdolność do pracy powodujące, mają charakter stanowczy i jednoznaczny, a poza tym zostały wyczerpująco uzasadnione oraz są spójne. Zastrzeżenia organu rentowego nie podważyły rzetelności i prawidłowości powyższych opinii. Biegły psychiatra J. U. odniósł się do twierdzeń organu i precyzyjnie opisał stan zdrowia ubezpieczonej oraz dokumentację, na której opierał swoje wnioski. Biegli psychiatry tożsamo wskazali moment powstania częściowej niezdolności do pracy. Sąd przyjął natomiast za biegłym J. U. moment powstania całkowitej niezdolności do pracy jako 25 września 2020 r., ponieważ jego stanowisko było uzasadnione i zgodne z dokumentacją medyczną ubezpieczonej i twierdzeniami lekarzy orzeczników ZUS. Biegła M. P. wskazała natomiast, że całkowita niezdolność do pracy powstała kilka dni wcześniej 22 września 2020 r.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie W. G. było uzasadnione.

W ocenie sądu, zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia na posiedzeniu niejawnym, na podstawie art. 148 ¹§ 1 k.p.c., albowiem sąd uznał - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

W niniejszej sprawie, sąd badał prawo W. G. do świadczenia rentowego, o które się ubiegała, w oparciu o przepisy ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1251), zwanej dalej ustawą emerytalną. Przepis art. 57 ust. 1 tej ustawy wskazuje, że renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Wskazane warunki muszą być spełnione łącznie. Pierwszy z nich, tj. niezdolność do pracy, jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania odzyskania tej sprawności po przekwalifikowaniu. Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 r., II UK 222/03). Przepis art. 12 ustawy emerytalnej rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 ww. przepisu, częściowo niezdolną do pracy jest osoba,

która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Kolejna przesłanka, o której mowa w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, wiąże się z treścią art. 58. Wskazany przepis określa w ust. 1, że warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej: 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat, 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat, 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat, 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat, 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej. Jeżeli chodzi zaś o trzeci z warunków z art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, to wiąże się on z okresami, w czasie których powinna powstać niezdolność do pracy (bądź w ciągu 18 miesięcy od ich ustania), aby ubezpieczony mógł skorzystać z prawa do renty. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpiezonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Badając w przedmiotowej sprawie kwestionowane przez organ rentowy przesłanki warunkujące przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy psychiatrów na okoliczność ustalenia niezdolności do pracy ubezpieczonej w okresie od 1 marca 2020 r. do 25 września 2020 r. Z opinii biegłych psychiatrów zgodnie wynika, że odwołująca była częściowo niezdolna do pracy w powyższym, spornym okresie. W tym zakresie, sąd przyjął datę powstania częściowej niezdolności do pracy wskazaną spójnie przez biegłych, uznając ich opinie za rzetelne i spójne. Z uwagi na fakt, że biegli byli zgodni, że w 1 marca 2020 r. odwołująca była częściowo niezdolna do pracy, to sąd tę okoliczność uwzględnił i świadczenie przyznał jej za sporny okres z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Okres zakończenia częściowej niezdolności do pracy i rozpoczęcia całkowitej niezdolności do pracy sąd przyjął zgodnie z twierdzeniami biegłego J. U. i organu rentowego jako 25 września 2020 r., natomiast biegła M. P. wskazała, że całkowita niezdolność do pracy powstała kilka dni wcześniej - 22 września 2020 r. Sąd jednak w tym zakresie oparł się na uzasadnionym stanowisku drugiego biegłego, które było poparte także dokumentacją medyczną ubezpieczonej.

Biegli przeprowadzili badania ubezpieczonej i dokonali analizy dokumentacji medycznej, po czym dokładnie opisali schorzenia ubezpieczonej i postępowanie jej choroby. Biegły psychiatra J. U. odniósł się też do kolejnych zastrzeżeń organu rentowego, podtrzymując wnioski o częściowej niezdolności ubezpieczonej do pracy i okresie jej trwania. Te twierdzenia prezentowała również biegła sądowa M. P.. Z uwagi na tożsame stanowiska biegłych, dokładną analizę dokumentacji medycznej ubezpieczonej oraz przeprowadzone badania sąd dał wiarę tym opiniom. Zarzuty organu rentowego nie dawały podstaw do uznania za niewiarygodne dwóch zgodnych opinii biegłych specjalistów.

Zdaniem sądu, oceny dokonanej przez opiniujących w sprawie biegłych sądowych nie zmienia okoliczność powołana w pismach organu rentowego odnośnie braku dokumentacji wskazującej na wystąpienie u ubezpieczonej częściowej niezdolności do pracy od 11 marca 2020 r., gdyż biegli zasadnie wskazali, że w tym okresie niezdolność taka występowała, co wynika z przytoczonych w szczególności w ostatniej uzupełniającej opinii biegłego dokumentacji medycznej. Sąd zgodnie z twierdzeniami biegłego uznał, że pomimo rozpoznania schizofrenii paranoidalnej u ubezpieczonej dopiero podczas hospitalizacji rozpoczętej 26 września 2020 r. Z jej dokumentacji medycznej z wcześniejszego okresu wynika, że W. G. już znacznie wcześniej była częściowo niezdolna do pracy, co potwierdzają opisy jej zachowań i badań. Jak pokreślił biegły choć nie dawały one jeszcze podstaw do rozpoznania pełnoobjawowej schizofrenii, to już wtedy uniemożliwiały jej funkcjonowanie we wszystkich aspektach życia.

Wobec powyższego zarzuty stron, sąd przy uwzględnieniu opinii biegłych i dokumentacji medycznej uznał za bezprzedmiotowe i niemogące podważyć stanowiska biegłych specjalistów co do częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonej od 11 marca 2020 r.

Mając powyższe na uwadze, sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 15 listopada 2021 r. w ten sposób, że przyznał odwołującej W. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 marca do 25 września 2020 r.